

I

David Flynn werd zoals gewoonlijk om vier uur 's morgens wakker. Het maakte niet uit hoe laat hij naar bed ging, hoeveel hij had gedronken of wat hij de dag ervoor gedaan had. Klokslag vier uur werd hij wakker. Het was begonnen toen hij begin twintig was, na zijn verhuizing van Atlanta naar de Bay Area. Zelfs na tien jaar was zijn lichaam de oostelijke tijdzone nog steeds niet ontwend.

Hij ging rechtop zitten en voelde het extra gewicht in bed nog voordat hij zich ervan bewust was dat Clancy naast hem lag. Haar fijne, lange haar lag uitgespreid op het kussen. Het leek donker in het schrale ochtendlicht, maar het was goudblond, met hier en daar door de zon gebleekte strengen. Het laken bedekte haar lichaam slechts voor de helft. Hij bekeek haar contouren en wilde die met zijn vingertoppen volgen. Hij hield van haar zachte huid en haar warme lichaam.

Normaal bleef ze niet slapen, maar ze had die dag een vroege afspraak in de binnenstad en zijn woning lag daar minder ver vandaan dan die van haar. Hij wilde haar echter niet wakker maken, want hij begreep dat vier uur een tikkeltje te vroeg was, zelfs voor een 'vroege afspraak'.

Hij gleed voorzichtig het bed uit en wierp in de kleine woonkamer een blik op zijn laptop. Het kostte hem geen moeite om niet verder te werken aan zijn artikel over het subsidiebeleid van de gemeente, omdat hij daar op dat moment genoeg van had. Hij zette de televisie aan

en zapte langs allerlei thuiswinkelprogramma's en komische series, tot zijn aandacht getrokken werd door een van de nieuwszenders. Er werden beelden getoond van de bizarre gebeurtenissen die zich vijf dagen daarvoor op de Golden Gate Bridge hadden afgespeeld, toen honderden ontsnapte apen uit alle delen van de stad zich door politieblokkades een weg hadden gebaad en via de brug gevlucht waren. Het was zonder twijfel de vreemdste gebeurtenis die zich ooit in San Francisco had afgespeeld, maar nog veel vreemder was de volledige radiostilte die daarna volgde. Alle natuurgebieden ten noorden van de brug – Muir Woods, Mount Tam – waren gesloten en alleen op de belangrijkste wegen werd nog verkeer toegestaan.

Terwijl het gonsde van de geruchten over hoe de apen ontsnapt waren, was er bitter weinig sprake van waar hij als journalist zijn artikelen op baseerde: *feiten*. De burgemeester en het hoofd van de politie Burston hadden het publiek ervan verzekerd dat ze alles onder controle hadden, dat het aantal apen veel te hoog was ingeschat en dat de ooggetuigenverslagen door hysterie gekleurd waren.

Het meeste filmmateriaal van de gebeurtenissen, dat dagelijks over het scherm spoelde, bestond uit amateurbeelden gemaakt met mobiele telefoons. Het was die bewuste dag bovendien uitzonderlijk mistig geweest, zodat het buitengewoon moeilijk was om de beweringen op de een of andere manier te staven.

Er werd teruggeschakeld naar de studio van de lokale zender, waar de presentator van het nieuwsprogramma een man met een donker, smal gezicht interviewde. David herkende hem – het was dr. Roberts, de baas van Clancy. Hij zette het geluid iets harder.

'... primatoloog aan de Universiteit van Californië – Berkeley,' zei de presentator. 'Mensen die bij het incident betrokken waren, verklaren dat de dieren heel eigenaardig gedrag vertoonden. Ze zeggen dat de apen georganiseerd en doelbewust handelden, alsof er een plan aan ten grondslag lag. U bestudeert mensapen. Wat vindt u van deze beweringen?'

'Tja, om te beginnen,' zei Roberts, 'zijn apen intelligente wezens en in staat uiteenlopend gedrag aan te leren. Het zijn sociale dieren die

samenwerking hoog in het vaandel hebben staan. Chimpansees, bijvoorbeeld, maken gezamenlijk jacht op franjeapen als ze foerageren.'

'Ik dacht dat apen vegetariërs waren.'

'Dat is een misvatting,' zei Roberts fijntjes. 'Chimpansees zijn omnivoren – ze eten een heleboel insecten. Gorilla's in iets mindere mate. De enige soorten die vrijwel een volledig herbivore leefwijze hebben zijn de orang-oetans.'

'Verdomd interessant,' zei de presentator. 'Maar we dwalen van het onderwerp af.'

Roberts knikte. 'Ik denk dat er hier een aantal zaken speelt,' zei hij. 'In de eerste plaats hebben wij mensen de neiging menselijke eigenschappen aan niet-menselijke wezens toe te schrijven. Zogenaamd antropomorfisme. Deze neiging wordt zelfs sterker als er apen in het spel zijn, omdat die zo'n enorme gelijkenis met ons vertonen. Een andere factor is dat de meeste van deze apen in gevangenschap geboren zijn, en in veel gevallen getraind zijn in menselijk handelen, voor film, televisie en circus. De apen die je op tv ziet zijn gewoonlijk jong, aibaar en niet al te gevaarlijk. Maar als ze ouder worden en hun jeugdige charme verdwijnt, terwijl hun agressie toeneemt, worden ze vaak in een asiel ondergebracht of als proefdier verkocht aan laboratoria. Dus is de kans aanwezig dat ze bij vlagen menselijk gedrag nabootsen. En in de laatste plaats, denk ik, mogen wij vooral onszelf niet uitvlakken.'

'U doelt op iets anders dan antropomorfisme?'

'Juist. Wij mensen zijn van nature verhalenvertellers. Verhalen vertellen doen we nu eenmaal graag. Er zijn behoorlijk goede studies verschenen waarin uit de doeken wordt gedaan dat ooggetuigenverslagen – met name die waarin emoties als angst en verrassing een grote rol spelen – uitmunten in onnauwkeurigheid. Zelfs als de gebeurtenissen zich niet langer dan een paar uur geleden hebben voorgedaan. Dat komt doordat we willen begrijpen wat we zien; we plaatsen het in een logische structuur. We maken onszelf iets wijs waarmee we uit de voeten kunnen, en vervolgens vertellen we het verhaal aan elkaar door. De elementen die het meest tot onze verbeelding spreken blij-

ven in het verhaal gehandhaafd, terwijl de rest weggelaten wordt. Het verhaal gaat een eigen leven leiden.'

'Dus eigenlijk zegt u dat wat de burgemeester verklaart de waarheid is...'

David sprong een halve meter uit zijn stoel omhoog, toen hij plotseling een hand op zijn schouder voelde.

'Sorry,' zei Clancy. 'Ik wilde je niet laten schrikken.'

'Oef,' zei hij. 'Tjonge! Stond de tv te hard?'

'Nee.' Ze knikte richting de televisie. 'Het was de stem van Pier. Het was alsof ik weer bij hem in de klas zat of zoiets.'

'Zonder kleren?' Hij trok een wenkbrauw op.

Ze wierp een snelle blik op haar naakte lichaam.

'Gekkie,' zei ze. 'Ik kan iets aantrekken als je dat liever hebt.'

'Nee, hoor,' zei hij, 'je hoeft niet van je gewoonte af te wijken.' Hij zette het geluid zachter. 'Zo,' zei hij. 'Beter?'

Ze knikte bevestigend. 'Waarom ben je al op? Was het bed te vol?'

'Nee,' zei hij, 'ik word altijd om vier uur wakker. Ik kan blijven liggen en naar het plafond staren, óf een uurtje iets anders doen en een plasje plegen. Daarna kruip ik er weer in om verder te slapen.'

'Ik weet nog een derde mogelijkheid,' zei ze, terwijl ze achter hem heen en weer stapte.

'Ik weet niet,' zei hij. 'Ik ben tamelijk moe, en ook jij hebt je slaap hard nodig.'

'Valt wel mee,' zei ze en ze kuste zijn nek.

Het veroorzaakte tintelingen in zijn hele lichaam.

'Hé, dat is niet eerlijk,' zei hij.

'Ik heb nooit beweerd dat ik eerlijk ben,' zei Clancy. Ze kuste hem opnieuw en betrok ook het gebied rond zijn oor erbij. Toen ze in de buurt van zijn borst kwam, trok ze hem tegen zich aan.

'Goed,' zei hij, 'laten we die derde mogelijkheid maar eens onderzoeken.'

Na afloop kwam ze tegen hem aan liggen. Hij voelde dat hij in slaap ging vallen.

Het gebaar voelde prettig, maar het had ook iets bezitterigs en dat verontrustte hem enigszins. Hij hield van Clancy: ze was grappig, slim, sexy en onder de lakens van alle markten thuis. Ze was ook heel gemakkelijk. Ze wist dat hij met andere mensen omging, en dat leek haar niets te kunnen schelen. Ze vroeg hem nooit iets dat hij niet bereid was te geven, en ze gaf nooit de indruk berekenend te zijn of ergens op aan te sturen.

Tenminste, zo had het nooit gevoeld – tot dit moment.

'Ik ga een tijdje weg,' zei ze slaperig. Het was vreemd, alsof ze zijn gedachten had gelezen.

'Ik dacht dat je vandaag een afspraak had.'

Ze zweeg.

'Kijk,' zei ze na een korte pauze, 'je bent weliswaar journalist, maar toch vraag ik je om sommige dingen die ik je vertel niet naar buiten te brengen.'

'Goed,' zei hij en hij was direct op zijn hoede.

'Ze verwachten dat ik niemand hier iets over vertel,' zei ze. 'Ik heb een geheimhoudingsverklaring getekend.'

'Waarvoor?'

'Ik ben door de stad ingehuurd om onderzoek te doen naar de apen in de Muir Woods.'

'Apen?'

'Ja. Ze proberen erachter te komen hoe ze die het best kunnen vangen. Ik wil echter onderzoeken hoe ze zich aanpassen aan een omgeving die zo anders is dan die waarin ze zijn opgegroeid.'

'Is dat niet gevaarlijk?' vroeg hij. 'Ze zijn toch gewelddadig?'

'In principe niet,' zei ze. 'Tenminste, als ze niet opgejaagd of bedreigd worden. Wat er op de brug is gebeurd... dat was niet normaal. Hé,' voegde ze eraan toe, 'ik weet wat me te doen staat, maak je geen zorgen.'

'De Dian Fossey van de Muir Woods,' mompelde hij.

'Dian Fossey werd in mootjes gehakt door stropers met kapmesen,' zei Clancy belerend. 'In dit geval kun je me beter beschouwen als de Jane Goodall van de Muir Woods. Dat loopt beter af.'

‘Of misschien Jane van Tarzan,’ zei hij.

‘En dan ben jij zeker de koning van de jungle?’

‘Dan zouden we neef en nicht zijn, als ik het me goed herinner.’

‘Bèèh. Jij komt uit het Zuiden.’

‘Hmm,’ zei hij.

Even later zei ze: ‘Ik vind het heel opwindend dat ik dit ga doen.’

‘Ik zie het aan je,’ zei hij. ‘Ik hoop dat je je vermaakt.’ Hij gaapte en sloot zijn ogen.

‘Ik weet dat je er een hekel aan hebt,’ zei ze, ‘dus bedankt voor de overnachting.’

‘Doe voorzichtig.’

‘Komt voor de bakker,’ zei ze. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken.’ Ze kneep in zijn schouder.

‘Bel me als je terug bent,’ zei hij. ‘Dan gaan we iets leuks doen. Lekker luieren.’

‘Klinkt goed,’ zei ze. ‘Nou, genoeg gepraat, ik wil nog een uurtje slapen.’

Ze draaide zich om en binnen enkele minuten hoorde hij haar regelmatige ademhaling.

Even later was ook hij vertrokken.

Talia knipperde toen ze het zweet in haar ogen voelde prikken. Met haar gemankeerde zicht zag ze heel even alleen maar bloed. Soms had ze het gevoel alsof haar hele leven om bloed draaide. Ze wist dat andere noodartsen alles wat rood was uit hun huizen hadden gebannen: gordijnen, vloerbedekking, tomatensaus, limonade. Ze kende een traumachirurg die vegetariër was geworden omdat de aanblik van zoveel menselijk vlees de consumptie van een biefstuk of hamburger onmogelijk maakte. Ze had dat toen bespottelijk gevonden. Nu begon ze er begrip voor te krijgen.

‘Afvegen,’ zei ze. Tran depte haar voorhoofd met een doekje toen ze opnieuw de borstholte ging bekijken. Het lichaam van de jongen was een enorme bende, en het was nog maar een jochie, waarschijnlijk niet ouder dan vijftien. Ze vroeg zich af waarom iemand drie kogels in hem had willen schieten.

Maar dat was niet haar zorg, nietwaar? Haar taak was om al zijn onderdelen weer terug op de juiste plaats te krijgen.

'Dit gaat heel lang duren,' zei ze. 'Kun je dokter Selling hierheen laten komen? Ik wil dat hij naar de milt kijkt.'

Zes uur later, de uitputting nabij, was ze klaar met de patiënt.

'Ik maak hem wel dicht,' zei Selling. 'Ga jij maar een kop koffie drinken.'

Ze knikte en verliet de operatiekamer. Ze ging eerst naar de wc om haar gezicht te wassen. Ze stak haar lange zwarte haar op en overwoog of het beter zou zijn om het kort te laten knippen. Vervolgens liep ze naar de kleine kamer die ze het Traumacafé hadden genoemd. Onlangs had iemand een kartonnen bordje met een afbeelding van een koffiekop boven een elkaar kruisend dijbeen en scalpel opgehangen. Het Traumacafé beschikte over een gootsteen, een kleine koelkast, een koffieapparaat, een magnetron, een frisdrankautomaat, een kaarttafel met vier stoelen, en een kleine flatscreen-tv.

Er stond geen koffie klaar, dus zette ze zelf een pot. Ze ging even poolshoogte nemen in de wachtkamer. Gelukkig zat er dit keer geen drievoudige schotwond bij, maar wel genoeg gevallen om er de rest van haar nog drie uur durende dienst de handen vol aan te hebben.

Ze keerde terug naar het café en nam een paar slokken van de ranzig smakende koffie. Randal van Spoedopname kwam binnengelopen en zag nog net de uitdrukking op haar gezicht.

'Niet bepaald Starbucks, hè?' zei hij.

Ze schudde haar hoofd, trok een vies gezicht en staarde in de kop.

'Elke keer als ik dit drink, neem ik me voor om direct vanuit mijn werk een koffiemolen en fatsoenlijke koffiebonen te kopen,' zei ze. 'Maar ik vergeet het altijd. Dit spul maakt het heel verleidelijk om over te stappen op speed of iets dergelijks. Maar dat zou niet goed zijn.' Ze richtte haar aandacht op hem. 'Is er iets?'

'Jij hebt afgelopen maand toch dat symposium over infecties van de ademhalingsorganen bezocht?'

'Mm-mm,' zei ze. 'Het opwindendste symposium ooit. Zelfs beter dan dat symposium over rectale bloedingen.'

'Ik heb hier een vrouw naar wie je even moet kijken.'

'Wat zijn de symptomen?'

'Ze niest bloed,' zei hij.

'Allergische rinitis?'

'Ze zei dat ze nooit last heeft gehad van allergieën. Ik heb gekeken en kon niets vinden,' zei hij. 'Ik heb om een CT-scan gevraagd, maar er is een wachtlijst. Voorts heeft ze 40 graden koorts. En ze vertoont ook tekenen van inwendige bloedingen.'

Talia stond op het punt nog een slok van de door haar zo verguisde koffie te nemen, maar bracht de kop niet verder dan halverwege haar mond.

'Hoe oud is ze?' vroeg ze.

'Tweeëndertig.'

'Breng me maar naar haar toe,' zei ze.

Afgaand op haar blonde haar had de vrouw waarschijnlijk een lichte huidskleur. Maar op dit moment was ze lijkkbleek, behalve dan op de plaatsen waar zich lichtgroene plekken hadden ontwikkeld. Haar ogen stonden lusteloos en bewogen zich traag heen en weer. Talia leidde hier onmiddellijk uit af dat het daar niet slechts om een bloeddende poliep in haar voorhoofdsholten ging. Of, als dat wel het geval was, had ze ook nog een andere, niet-gerelateerde ziekte onder de leden.

'Hebben we al een bloedmonster?' vroeg Talia zachtjes vanuit de deuropening.

'Wilde ik net gaan doen,' antwoordde Randal.

'Stuur het met voorrang naar het lab,' zei ze. 'Ik ga de patiënt onderzoeken.'

Ze liep de kamer in, keek op de monitor en richtte zich daarna tot de vrouw.

'Hoe voel je je, Celia?' vroeg ze.

'Niet zo goed,' zei de vrouw met zwakke stem.

'Heb je enig idee waardoor je dit hebt opgelopen?'

Ze schudde haar hoofd.

'Ik ben eigenlijk nooit ziek,' zei ze. 'Ik heb geen huisarts, dus ik heb gewacht, in de hoop dat het vanzelf over zou gaan.'

'Ik ga je een paar vragen stellen die misschien wat vreemd lijken,' zei Talia.

'Ga uw gang.'

'Kom je regelmatig in aanraking met dieren?'

'Nee,' antwoordde Celia. Plotseling schoot haar iets te binnen. 'Ik heb een kat.'

'Heb je iets bijzonders gegeten?' vroeg Talia. 'Heb je medicijnen of drugs gebruikt? Vertel de waarheid, dit is heel belangrijk. Je zult er geen last mee krijgen.'

'Ik zou het niet weten,' zei de vrouw terwijl ze langzaam haar hoofd schudde. 'Ik ben net terug uit Frankrijk, maar ik ben culinair niet zo avontuurlijk aangelegd.'

'Frankrijk? Hoe lang is dat geleden?'

'Ik ben net een paar dagen terug in San Francisco.'

'Ben je nog ergens anders geweest? Afrika of Zuidoost-Azië?'

'Nee, ben ik niet geweest.'

'Goed,' zei Talia. 'We gaan wat bloed afnemen voor onderzoek. Verder krijg je wat om je op te peppen en zullen we je iets geven om de koorts te verlagen. Is dat in orde?'

De vrouw glimlachte flauwtjes en knikte.

'Laat me even je ogen controleren,' zei Talia, terwijl ze dichterbij kwam. Ze pakte een kleine penlight en scheen achtereenvolgens in beide ogen, waarbij ze met haar vrije rechterhand de oogleden van elkaar hield.

'Goed,' zei ze. 'We gaan je naar een andere kamer brengen. Zitten er familieleden of vrienden in de wachtkamer?'

De vrouw schudde haar hoofd. Talia knikte, pakte haar koffiekopje en verliet de ruimte.

Buiten nam ze Randal even apart.

'Er is sprake van bloeding onder het oogslimvlies,' mompelde ze. 'Het zou een soort hemorragische koorts door een infectie kunnen zijn.'

‘Ik was al bang dat je dat je zou zeggen,’ zei Randal. ‘Wees eens specifieker. Gele koorts? Ebola?’

‘Nou nou, Randal,’ zei ze, ‘ik hield een slag om de arm, maar ik denk eigenlijk van niet. Ze heeft waarschijnlijk een vervelende koorts in combinatie met een bloedneus. Maar laten we in elk geval voorzichtig zijn. Plaats haar in een schone kamer. Strikte isolatie, ja? Geen risico’s. En laten we iemand raadplegen die op dit terrein thuis is... Collins misschien, of Park. Ja? En ga geen geruchten over ebola verspreiden. Ik dacht alleen maar hardop.’

‘Goed,’ zei hij.

Ze had bijna haar koffie op, toen Ravenna haar hoofd om de deur stak.

‘Een verkeersslachtoffer,’ zei ze. ‘Auto-ongeluk.’

‘Duidelijk mijn geluksdag,’ zuchtte Talia, en ze ging haar handen wassen.

Tegen de tijd dat ze de man voldoende gestabiliseerd had om geopereerd te worden, zat haar dienst er bijna op. En dat was maar goed ook, want ze was hondsmoe. Ze maakte net aanstalten om te vertrekken, toen ze Randal tegen het lijf liep.

‘Is Celia naar een andere kamer gebracht?’ vroeg ze.

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Maar weet je... we hebben een nieuwe.’

‘Een nieuwe wat?’

‘Een nieuwe bloedniezer. Een oude Afro-Amerikaanse vrouw. Ik heb haar direct op een eenpersoonskamer laten isoleren.’

‘Hmm,’ bromde Talia en ze trok een frons. ‘Tjongejonge. Er lijkt het een en ander aan de hand te zijn. Heb je al advies kunnen inwinnen?’

‘Ik heb er nog geen moment tijd voor gehad,’ zei hij.

‘Ik ga het morgen uitzoeken,’ zei ze.

Toen ze thuiskwam, droeg ze nog steeds haar steriele handschoenen. Ze nam een douche en trok een pyjama aan.

‘Alleen wij tweetjes, liefje,’ zei ze tegen haar pyjama. ‘We gaan samen de nacht doorbrengen.’